

склонове и долинки сж разположени махалитѣ на разпрѣснатитѣ села Горна-Василица и Очуша и групираното селце Кованлъка, прекръстено напоследъкъ *Пчелинъ*. Въ землището на последното село бликатъ сжщо нѣколко много топли и много радиоактивни и лѣковити минерални извори, познати подъ името *Кованлъшки бани*.

Отъ южната страна на Кара-баирѣ, надъ изворитѣ на Очушница, известни съ имената Бѣла и Черна вода, се откъсва единъ рѣтъ, що свързва обширното Сръдногорие съ най-високата българска планина *Рила*, наричана още *Великата Рилска пустиня*. А право на югъ се издига най-високия връхъ *Мусала*, най-високъ не само въ Рила и България, но и въ цѣлия Балкански полуостровъ.

Отъ западъ Кара-баирѣ граничи съ Ново-селската или Шипоченската рѣка, дѣсенъ притокъ на Искъръ. Значи, нашата малка планина изпълнява и вододѣлна служба между дветѣ балкански морета — Бѣло и Черно. По нея преди 53 години (до 1885 г.) вървѣше частъ отъ границата, що дѣлѣше дветѣ части отъ разпокъсана България—Северна и Южна или Източна Румелия.

Въ така очертанитѣ граници планината Кара-баирѣ е дълга около 25 километра и широка 5—6 километра по въздушна линия.

Най-високата ѝ точка е на *Гелчини-ниви* — 1277 метра. Следователно, по пространство и височина Кара-баирѣ се равнява съ любимката на младитѣ софийски туристи *Люлинъ-планина*. Но докато Люлинъ е винаги пълна презъ празнични дни, Кара-баирѣ копиѣе за гости, каквито много рѣдко я навѣстятъ. А има тази гиздава планина и хубави кѣтчета, и студени води, и непроучени старини. Като изключение отъ това правило, азъ много често съмъ скиталъ изъ нея и винаги съмъ оставалъ доволенъ онъ видѣното и чутото. Оставаха скрити за менъ само най-западнитѣ гѣнки и върхове надъ